

...akinek nincs, attól még azt is elveszik, amije van

Igen sokat tanakodtam Jézusnak ezen a tanításán, mely mondat egészében így hangzik: „Akinek van, annak még adnak, hogy bőségesen legyen neki, de akinek nincs, attól még azt is elveszik, amije van. Mt. 13. 12.” Az eleje még rendben van, de a második tagmondat sok fejtörést okozott. Miként lehet elvenni bármit is attól, akinek nincs semmije? Halványan sejlett valami a szövegkörnyezetből, bár három evangélista említette ugyan, de mind kicsit más környezetbe rakta ezt a mondatot.

Azért nagyon hasznos az evangéliumokat a világban tanulmányozni, mert ott érthetjük meg igazán őket. Igaznak vélem ezt fordítva is, azaz, élettörténeinket is rá kell vetíteni az Írásokra és akkor sok minden magyarázatot nyer, amivel vigasztalódhatunk vagy éppen kiutat, megoldást lelünk.

Sokat foglalkoztam már azzal a kérdéssel, hogy miként viszonyulunk javainkhoz, adottságainkhoz, emberi kapcsolatainkhoz, általában, sorsunkhoz. Akinek mindezek magától értetődőek, azok ebből adódóan bizonyosan nem értékelik ezeket megfelelően. Nem becsülik, ahogy ezt mondani szokták régebben, de ma már ritkábban halljuk ezt. A mai világ embere egyre inkább a hiányaira koncentrál és mivel a világ rengeteg kísértéssel bombáz minket, ezért a modern ember alighanem több hiányérzettel birkózik, mint eleink, miközben összehasonlíthatatlanul jobban élünk.

A hiányérzet annyira elhatalmasodhat, hogy depressziósak lehetünk és észre sem vesszük, milyen gazdagok is vagyunk. Sajnálatos módon ehhez a gazdagságunk is hozzájárul. Aki nem tudja számon tartani a javait, az nem is tudja azokat leltározni, megbecsülni és egyúttal megőrizni sem, különösen, ha vágyainak vagy éppen félelmeinek lesz kizárólagos rabja, ami ördögi körként, pontosan azért állhat elő, mert nem törődik eleget a javaival!

Úgy gondolom, túlzás nélkül állítható, a mai emberek többsége nem tud megbirkózni a reá zúdult javakkal. Nem tudja őket számon tartani, nem tud velük gazdálkodni, megőrizni, csak a csalfa csábítások után sóvárog vagy szorong. Ez tölti ki életét, gazdagsága pedig észrevétlen.

Aki javait nem tudja vagy inkább nem akarja számon tartani, leltározni, annak nyilván még a hálaadás készsége sincs meg, márpedig olyan időket élünk, hogy ünnepelhetünk, ha egyáltalán új napra ébredhetünk otthonainkban és nem egy lövészárokból! Aki nem tud hálát adni, az nem értékeli, becsüli (értse: értékükön nyilvántartani) a javait. Ebből fakadóan nyilván nem is tud velük gazdálkodni, nem tudja őket megőrizni, megtartani. Ahhoz, hogy bármit is birtokoljunk az életben, ahhoz fél szemünket mindig rajta kell tartsuk. Legyen az vagyontárgy, emberi kapcsolat, tudás, készség, szép emlék, bármi! Csak az a miénk, amin a szemünk, a gondolatunk van, sőt, amiről még gondoskodunk is! Ebben természetesen nem végtelen a kapacitásunk, fel kell oda fejlődni, hogy minél több a javunk, annál inkább képesek legyünk azokat megtartani, becsülni. Főleg kritikus ez a feladat, mikor záporoznak ránk a csábító kísértések és fenyegetések a világból, melyek frissessége, erőszakossága elhomályosítja a régi, megbízhatóan birtokolt javainkat, amitől ezek észrevétlenül bizonytalanná válnak.

A nagy vagyonok, a gazdagság vagy éppen a nagy tudás birtoklása komoly munka, alkalmasság, tehetség és alázat kérdése. Gyorsan meggazdagodott emberek sokszor még gyorsabban szegényednek el. Ahogy mondják, a könnyen jött pénz, könnyen megy. Kevesen vannak, akik fel tudnak gyorsan nőni a hirtelen támadt gazdagsághoz vagy akár tudáshoz, hogy azokkal megfelelően gazdálkodjanak, minimálisan megőrizzék, de különösképpen hasznosítsák azokat.

„Aki a kicsit nem becsüli, az a nagyot nem érdemli” – mondás jut eszembe, ami akár elég jó magyarázat lehetne erre a félmondatra. De a valóságban sokszor nem is igazán kicsi dolgokról van szó, csak akik nem képesek felnőni a birtoklásukhoz, nem tartják számon, azért tűnik kicsinek amivel rendelkeznek, mert vágyaik még gazdagságuknál is nagyobb. Vagy éppen vagyonuk értékelése, becsülése híján nem látják, hogy vágyaik révén sokkal nagyobbat bukhatnak, mint nyernének! Tapasztalataim alapján azt mondanám, hogy a kicsit sokkal könnyebb becsülni, mint a nagyot. De mint említettem, ilyen a birtoklás természete, sokunknak nem elég nagy a marka, hogy elbírja a javainkat, ezért azok nagy részét igen könnyen elveszítjük.

Szintén a dolog természetéből fakad, amiért a gazdagok nehezen jutnak a mennyországba, ők hajlamosak leginkább megfélekedezni a legfontosabbakról, amelyek a kincshegyek alatt már láthatatlanok, de ha megroppannak, akkor érthetetlen módon minden összedől és oda a gazdagság is, nem hogy mennyországba jusson.

Templomlépcső, 2023. október